

[Hartvig Frisch.]

er overtydet om, at vi, som vort Land er stillet, maa være dybt interesserede i at faa denne Adgang til at være med i Bretton Woods-Aftalen og den nye Fond og den nye Bank, som kan gøre det muligt for os at faa Handelens Genopliven til ogsaa at blive en Realitet for vort Land, at kunne faa betydelige Valutabeløb stillet til Raadighed, idet vi naturligvis ogsaa for vort Vedkommende yder vor Part og paatager os vore Forpligtelser.

Jeg skal derfor paa mit Partis Vegne anbefale, at Rigsdagen saa hurtigt, det kan lade sig gøre, skrider til at give Tilslutning til Ratifikationen.

Himmelstrup: Den ærede socialdemokratiske Ordfører, det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch, har Ret i, at det er en meget kort Tid, der er tilmaalt Rigsdagens Medlemmer til at sætte sig ind i de meget omfattende og meget betydningsfulde Bestemmelser, som der her er Tale om. Forholdet er imidlertid dette, at selve Overenskomstens Indhold og den allervæsentligste Del af de enkelte Bestemmelser i den har foreligget for Offentligheden i lang Tid. Den højtærede Udenrigsminister nævnte i sin udmærkede Indledningstale, at der allerede i Professorudvalgets første Betænkning, som har foreligget for Offentligheden i det meste af et Aars Tid, er givet en udmærket Redegørelse for Bretton Woods-Overenskomsten og ikke alene for denne, men ogsaa for de andre Valutaplaner, der har været fremme i Efterkrigstiden, og som altsaa blev forberedt, endnu før Krigen var afsluttet. Hertil kommer den højtærede Udenrigsministers meget detaljerede og klare Gennemgang af Enkeltheder i denne Overenskomst, som vi jo for øvrigt ikke har nogen Mulighed for at foretage nogen Ændring i; der kan ikke flyttes saa meget som et Komma i Overenskomsten, vi maa sige ja eller sige nej til den, og der er jo ingen Grund til at tvivle paa, at vi vil sige ja. Derpaa tyder den Omstændighed, at den højtærede Regering allerede har taget sit Standpunkt i Sagen, da man i December Maaned lod Minister Kauffmann i Washington afgive en Erklæring over for den amerikanske Regering — Erklæringen er omtalt i Bemærkningerne til Forslaget —, som gik ud paa, at den danske Regering er villig til at undertegne den Overenskomst i Bretton Woods, som vi her har til Behandling.

I øvrigt kan der ikke være nogen som helst Tvivl om, at Danmark maa være

stærkt og dybt interesseret i begge de to Institutioner, som denne Overenskomst har til Hensigt at skabe, baade den internationale Valutafond og den internationale Bank. I første Instans maa vi vel mene, at vi vil være stærkest interesseret i Tilvejebringelsen af den internationale Valutafond, fordi det er dennes Opgave at stille Valutaer til Raadighed for visse Lande, og for det andet er dens Opgave at søge ved de Foranstaltninger, som den højtærede Udenrigsminister nu nærmere har gjort Rede for, at stabilisere Kurserne i saa høj Grad, som det vil være muligt.

Der er ingen Tvivl om, at Lande, der har oplevet Valutaforvirringen efter forrige Krig og de Vanskeligheder, som fulgte heraf for saa godt som alle Lande og deriblandt ogsaa for Danmark, maa være interesserede i, at Verden undgaar at komme ud for noget lignende denne Gang. Naar vi, der oplevede det, tænker paa den Forvirring, som Valutadumpingene fra 20erne bragte med sig, siger vi til os selv, at det vilde være i høj Grad ønskeligt at undgaa noget tilsvarende denne Gang. Det var navnlig i Aarene fra 1920 til 1925, at Valutaforvirringen beherskede de internationale Forhold. Allerede 1925 og Tiaaret ud kendetegnes ved Gennemførelsen af mere ordnede Forhold paa disse Omraader, og det skabte ogsaa langt bedre Forhold at arbejde under for den internationale Omsætning. Det beklagelige var kun, at de relativt gode Forhold, som tilvejebragtes i Aarene 1926—27, varede saa kort, og at man allerede i Begyndelsen af 30erne kom ind under Forhold, der i nogen Grad, men ogsaa kun i nogen Grad, svarede til Forholdene i Begyndelsen af 20erne.

De Stabiliseringsforsøg, som blev gjort navnlig i 30erne i en Række Lande for at undgaa alt for store Udsving i de forskellige Landes Valutaer, gik i det store og hele ud paa, at oprette de saakaldte Valuta-Egaliseringsfonds — det gælder i hvert Tilfælde Amerika, og det gælder i ganske særlig Grad England. Det var vel derfor heller ikke unaturligt, at dengang man, før den nu afsluttede Verdenskrig var forbi, begyndte, navnlig i England og Amerika, at drøfte Efterkrigstidens økonomiske Problemer, tog man sit Udgangspunkt paa Valutaomraadet i de Erfaringer, som var gjort i 30erne. Baade den af den højtærede Udenrigsminister omtalte engelske Keynes-Plan og den amerikanske White-Plan er Forsøg paa at overføre paa det internationale Omraade de Foranstaltninger inden for det nationale Omraade, som man havde forsøgt gennemført i 30erne, og Bretton Woods Aftalens